

На пытанне «кім ты хочаш быць?» шасцігадовы хлопчык, зморшчыўшы кіпчаты нос, упэўнена і катэгарычна адказаў: — Гагарыным!..

Не выпадкова дзеці хочуць быць «Гагарыным», не выпадкова яны гуляюць у «Гагарына». Перад дзіцячай марай адкрыты шырокія дарогі ў будучыню. Пройдуць гады. Цяперашні маленькі хлопчык будзе асвойваць касмічныя прасторы, варыць сталь, вадзіць цяжкаважыя пцікі, вырашчыць вадзіны ўраджай. Таму ў імя жывы на зямлі, у імя таго, каб дзіцячыя мары былі сменнымі, першы дзень лета стаў міжнародным днём абароны дзяцей, ад чорных хмар вайны, ад галечы, голаду, хвароб.

У гэты дзень савецкія людзі упэўнена і горда гавораць: нашы дзеці жывуць радасна і шчасліва.

Вялікія хлопцы партыі, урада, народа штодзённа адчуваюць маленькіх кінатары. Для іх пабудаваны тысячы яслы, сады, школы-інтэрнаты, спартыўныя пляцоўкі, кінатэатры. У Мінску ўжо некалькі год працуюць дзіцячыя чыгуны, німаля хлопчыкаў і дзяўчынак вывучаюць тут прафесію машыністаў, стрэлчэнікаў, правяднікоў. Гэтыя дні ў Віцебску падаў прадавец перасоўных кінатэатраў «Малютка». Для дзяцей Гомеля і Брэста абсталяваныя пляцоўкі ў гарадскіх парках. Маленькім жыхарам Мінска ўжо паказваў свае спектаклі Тэатр лялек. Для юных чытачоў Беларускае дзяржаўнае выдавецтва выпусціла зборнікі вершаў Янкі Купалы і Якуба Коласа, апаэтычны Янкі Маўра, Міхася Лынькова, Змітрака Бядулі.

3 ТВОРЧЫМ ЗАПАЛАМ

Усё менш часу застаецца да адкрыцця XXII з'езду Камуністычнай партыі Савецкага Саюза. Гэта абавязвае работнікаў мастацтва рэспублікі працаваць з яшчэ большым націскам і творчым запалам.

Беларускія кампазітары правялі гэтымі днямі агульны сход, на якім ішла канкрэтная размова пра тое, хто што рыхтуе да з'езду, і ў якім стане знаходзіцца рэалізацыя творчых планаў і заданняў.

Літаральна кожны член кампазітарскай арганізацыі падзяліўся са сваёй сям'яй думкамі аб працы над новымі буйнымі музычнымі п'есамі і масавымі песнямі. Пішуць новыя сімфанічныя творы А. Багатыроў, Я. Цікоці, Л. Абеліч, Г. Вагнер працуе над сучасным балетам, а Д. Камінскі — над фарызанымі п'есамі і творамі для маршаў арміі. Камітэце канцэртаў для баяна і сімфанічным аркестрам Ул. Чароднічэнка.

І. Кузняцоў і Р. Бугайоўскі ўжо змяшчалі свае творчыя заданні першы старэйшы кантат «Радзіся, наша зямля на тую гэрманію сучаснасці, а другі — Першую сімфонію. Штоўці сімфонію напісаў М. Алаўцэў.

Да з'езду ў нас з'явіцца новыя песні аб жыцці рэспублікі, аб выдатнай працы нашых людзей на новабудуемых, прадпрыемствах і калгасах. Аб'ява быць цікавым песенны цыкл «Маё сучаснік» Ул. Алоўнікава. У сярэдніцы з Беларускай партыі кампазітараў многа часу аддае працы над гэтым цыклам, куды ўводзяць песні для сольнага, харавага і ансамблевага.

У падарунак з'езду партыі

Драматычныя калектывы Палаца культуры завод «Гомсельмаш» неаднаразова паказвалі глядачам спектаклі па п'есе А. Арбузава «Шчасце любімых». Добра справіліся са сваёй роляй стаянцыя завода Ларыса Вікторыч, Тамара Ладзіра, Тамара Вялікая, каваль Мікола Даршанка, стаяр Мікола Іскранюк, сакратар заводскага камітэта камсамольца Пётр Селіні і іншыя аматары самадзейнага мастацтва.

Спектакль гуртоўцы паказвалі ў калгасах імя Кірава, «Новае жыццё», «Чырвоная плошча» і ў саўгасе «Камунёр» Увар'янскага раёна Гомельскай вобласці.

Цяпер удзельнікі драматычнага калектыву працуюць над пастаўкай спектакля «Выпадак на станцыі». Гэты спектакль таксама будзе паказаны працуікам калгасных палёў.

Трынаццаць гадоў у рэпертуар драматычнага калектыву Палаца культуры гомельскага чыгуначніка імя У. І. Леніна спектакль па п'есе Зяні і Кузняцова «Два колеры». Стеноуа адгукаюцца глядачы аб гэтай рабоце энтузіястамі драматычнага мастацтва.

Акцёры-аматары рыхтуюць спектакль пра славутую дачку Беларускага народа Веру Харужую. П'есу напісаў маскоўскі пачынаючы драматург Усевалад Палейка, ён жа з'яўляецца і рэжысёрам спектакля. Над ролю Веры Харужай працуе кантраляёр АТК завода «Гомсельмаш» Лілія Ішукіна.

Сваю новую работу ўдзельнікі драматычнага калектыву Палаца культуры чыгуначнікаў прысвячаюць XXII з'езду Камуністычнай партыі.

В. СЯМЕНАУ.

Надзеі, радзі, навіны

● Учора ў Мінску ў Дзяржаўным мастацкім музеі БССР ва ўрачыстай абстаноўцы адкрыліся выстаўка прыкладнога мастацтва братняга кінатэатра. Яна арганізавана Міністэрствам культуры СССР з багачайшых мастацкіх фондаў Дзяржаўнага Эрмітажа.

З уступным словам на адкрыццё выстаўкі выступіў начальнік Галоўнага ўпраўлення па справах мастацтва Міністэрства культуры БССР Я. Парават. Пасля гэтага шматлікія наведвальнікі пачалі аглядаць шасцісот цікавых па форме і выкананню работ кінатэатраў, створаных ім на працягу XVII—XX стагоддзяў.

● Журэ другой Усеагульнай мастацкай фотавыстаўкі «Сямігодка ў дзяцінстве» пачаўся ў 13-й залі ўрачыстай адкрыцця дыплом пераможцаў і трэціх ступені. Дыпламы і трэці ступені ўзнагароджаны мастры беларускага фотамастаства Н. Белароўскі за работы «Беларуская морз» і «На гарбах палых» і В. Косіч за работу «Няжы гарматы мушкетэра».

● Надаўна засяліліся вокны клубу ў аддзяленні «Жаўры» саўгаса «Астроўна» Бешанковіцкага раёна. У дзень адкрыцця культурна-асветустанова адбыўся канцэрт мастацкай самадзейнасці.

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАЦЛЕННЯ САЗОУ ПІСЬМЕННІКАУ БССР.

№ 42 (1576)

Аўтарак, 30 мая 1961 года

Цана 4 кап.

Шчаслівыя дзіцячыя гады! Колькі яны нясуць нашым маленькім грамадзянам радасці і светлых надзей на будучае! Паглядзіце на фрагмент карціны Р. Кудрэвіч, якую яна назвала «Першае знаёмства». Гэта — першае знаёмства яскравых дзяцей з малодцаў пастаўнікаў, якія пасля заканчэння інстытута ўпершыню прыехалі працаваць на вёску. Яны сустракаюцца зусім выпадкова і вельмі ўрадаваліся гэтай сустрэчай: з гэтага часу дзеці і настаўніца пасябруюць на многія гады.

ГРАМПЛАСЦІНКА І НАПЛАСТАВАННІ НА ЁЙ

Ёсць пачаць людзей, якія захапляюцца калекцыянаваннем марак, мастацкіх паштоўкаў, старадаўняга манет. А пі задумваўся хто-небудзь над тым, колькі ў нас збіраўнікаў грампласцінак і запісаў класіфікацыі іх астрадаўна-кавалінаў музыкі? Гэта ж не звычайная калекцыя, а пачынаюцца аматары музычнага мастацтва, якія не толькі вывучаюць на сімфанічных і эстрадных канцэртах, оперных спектаклях, але і дома на расставанні з любімымі творами, слухаючы іх у грамзапісу праз радыё або праіраўнальнік.

Дзякуючы радыё і асабліва грамфонным пласцінкам, музыка пераходзіць у сямейна-дзяцейнае насельніцтва і ўпрыгожвае будзёнае жыццё. Але б'да ў тым, што шмат пласцінак да аматараў музыкі нярэдка бывае вельмі доўгі і цяжкі. У чым жа справа, чаму мноства запісаў каштоўнейшых музычных твораў месцамі ляжыць на цэнтральных базіс Мінска і не паступае ў раённую гандлёвую сетку, чаму выпускаецца так мала навінаў? Такія пытанні даўно хвалююць нашу грамадскасць, і ў іх трэба сур'ёзна разабрацца.

АПТОВАЯ БАЗА, А НЕ МУЗЫЧНЫ «ФАРПАСТ»

У Беларусі, на жаль, няма студыі грамзапісу, няма і сапраўднага, забеспячанага сучаснай тэхнічнай прамысловатай прадпрыемства па выпуску музычных прадуцтваў, калі не лічыць існуючы пры фабрыцы дзіцячых цацак Мінгарвыканкома невялікі і малапрадукцыйны цэх грампласцінак, пра які скажам асобна. У сувязі з гэтым гандлёвыя арганізацыі рэспублікі маюць справу непасрэдна з усеагульнымі заводамі — Арцельскім, Ленінградскім і Рыжскім.

Не так даўно дырэкцыя кожнага магазіна самастойна паслала заказ на адрозку харовай партыі пласцінак на адрозку і памятных завадаў. Пасля гэтага па гатовую прадукцыю выязджаў таварыш, прызначаны само прадпрыемства. Музычныя заказы гандлёвых работнікаў і па сённяшні дзень ніхто не правярае і не кантралюе. Таму не выпадкова пласцінкі падбіраюцца без тасту; іх асартымент прамежна перадаваўся дырэктарамі пачынаючы ад дзякаўскіх песняў да кошт нібы «маладзавога» класічнага рэпертуару.

Калі ў леташнім годзе адкрыўся першы ў рэспубліцы мінскі Дом грампласцінак, аматары мастацтва і музыканты-прафесіяналы складалі на яго вялікі націск. Усе чакалі, што атрымаюць тое прасторнае памяшканне ў новаму будынку па Даўгаборскай вуліцы, кіруючыцца Домам з'яўляецца, шырока наладзіць прапаганду музычнай прадукцыі, набыць не да масавага спажывання. А што выйшла? Замест таго, каб стаць сапраўдным музычным «фарпастам» і заняцца выхаваннем новых мастацкіх гуэтаў, Дом грампласцінак пераўтварыўся ў рэспубліканскую аптывую базу і напалыву — у звычайны магазін рознічнага продажу.

Беззастойна, Дом грампласцінак і стаяў у такой задымцы, каб збіраць ад пакупнікоў і магазінаў тэматичныя запісы і на іх аснове рабіць заказы завадам на выраб прадукцыі, вызваліўшы ад гэтых абавязкаў гандлёвыя арганізацыі. Што ж, такая практыка сабе апраўдае: гандлёвыя работнікі цяпер больш не аб'яваюць працы завадаў, а прыязджаюць про-

ста ў Мінск па гатовыя пласцінкі.

І ўсё ж работа Дома грампласцінак не павінна зводзіцца да таго, каб дамагацца ад прамысловых прадпрыемстваў своеасавага выканання заказаў і перадаваць пласцінкі ў магазіны. Мы ўвучым сабе яго дзейнасць звычайна і больш мэтажнай інавацыяй. Дзіўна, як тут могуць у гэтай гаворцы абыходзіцца без чалавека са спецыяльнай музычнай адукацыяй. Самі прадзвіжні і таварышамі не могуць па-спраўдзінаму прапанаваць пласцінкі: адсутнасць спецыяльных ведаў з'яўляецца іх прамым перашкодам для гэтага. У гэтым часта трапляюць «зусоры» дрэннай эстраднай музыкі, накітаваны «Ланцаша», «Жыццё моё красота» і розных «таных» імпрэнтных рэчаў. Роботнікі з музычнай адукацыяй і добрым густам правялі бы большую патрабавальнасць, ён не дапусціў бы патурацца нізкім густам і напэўна пакапаўшыся б пра дзейсныя формы папулярызцыі выдатных класічных твораў і Беларускай музыкі.

Кіруючыцца Домам адразу ж пасля яго адкрыцця, з блаславення гарадскага гандлёвага аддзела, пастаралася арганізаваць у сабе рознічны продаж з планама развароту ў чатыры тысячы рублёў на месяц, а пра абсталяванне добрага музычнага салона не пачалася. Нам жа з'явілася, рознічны продаж, які па сутнасці нічым не адрозніваецца ад магазіна, тут не варта было арганізоўваць. Ён быў бы ішчэ апраўданы ў тым выпадку, калі б пры Дома існаваў музычны салон для сустрэч і канферэнцый з пакупнікамі, якія, праслухаўшы новыя грамзапісы, маглі б тут жа іх купіць.

Мы спыталіся ў дырэктара Ф. Чалых і старшага таварыша Ф. М. Барбараша: чаму вельга арганізаваць канферэнцыі пакупнікоў у Дома грампласцінак ці ў пачаўнае культуры трактарнага, аўтамабільнага заводаў? Адказаў быў адзіны:

Нам на гэта грошай не адпачыскае.

Наўжо і таго, каб правесці сустрэчу з аматарамі музыкі, вывучыць іх запатрабаванні і пажаданні, абвясціць аб намеранай падліску на даўгагаўнае пласцінкі, патрабні вялікіх грошай? Нічога падобнага! Варта толькі супрацоўнікам Дома падаць думку пра такую сустрэчу, як грамадскія арганізацыі кожнага прадпрыемства заўсёды падтрымваюць добрае пачынанне і нават дапамогуць арганізаваць на месцы продаж музычных твораў.

Дарэчы, мы тут упамінулі аб падліску на даўгагаўнае пласцінкі. Улетку мінулага года Міністэрства галоўна БССР з запалам узлосіла за гэтую справу. Яно нават выдала спецыяльны загад, у якім прапанаваўся ўсім жыхарам пачаць «шырокую падліску сярод насельніцтва на грампласцінкі». Аднак з прычыны таго, што гандлёвыя арганізацыі не былі аб гэтым загадзі папярэджаны, цікавае пачынанне іх застала літаральна знікаючай. Зусім зраўна, што падліска на даўгагаўнае пласцінкі з'яўляецца сарва, бо масавы пакупнік нічога пра не ведаў з-за слабай рэкламы. А ішчалі Самі гандлёвыя работнікі з-за слабай аб'яваўшасці не скарысталі добрую форму прапаганды музычнай прадукцыі. Але ж упэўнена заўсёды можна навярстаць. Чаму, скажам, Дома грампласцінак цяпер зноў не аб'яваць аб падліску праз усе 60 ган-

длёных устаноў рэспублікі, якія ён абслугоўвае, паклапаціўшыся спачатку пра выпуск малыхлічых афіш, каталогаў і праспектаў на падлісны музычных твораў.

Мала таго — можна паспрабаваць да дня нараджэння русіх і зарубежных кампазітараў-класікаў рыхтаваць і выстаўляць для ўсёагульнага агляду афішныя шчыты з назвамі твораў, якія ёсць у грамзапісу. Нарэшце, чаму не пачаць праводзіць «Дні Беларускай грампласціны» з удзелам беларускіх кампазітараў па прыкладу «Тыдня кнігі»? Усё гэта пайшло б на карысць і Дома грампласцінак больш адпавядаў бы высокай назве музычнага «фарпасту» рэспублікі.

ДЗЕ ГУСТА, А ДЗЕ ПУСТА

Сталічныя аматары мастацтва заўсёды ў больш зручным становішчы, чым жыхары раённых і нават абласных цэнтраў. Мінчане могуць рэгулярна наведваць вечары сімфанічнай і камернай музыкі, слухаюць у жывым гучанні ігру выдатных музыкантаў-выканаўцаў, у працоўнай Палатцы і Турава, Рэчыцы і Маладзечна, не кажучы ўжо аб сельскай масі, цэласці, пачаўнае такой магчымасці. Яны ўсе наладзілі ўжываць на музычныя радыёперадачы і грампласціны. Аднак і тут пераважна аматара чаквае няўдача: набыць у раённым цэнтры любімыя класічныя творы і папулярныя песні савецкіх кампазітараў не так лёгка.

(Заканчэнне на 2-й стар.)

Зноў пачаўся жадаана лета, зазеленелі дрэвы, зацвілі кветкі. Не сядзіць у летні час дома. Пасля работы, асабліва ў выхадны дзень, цягне ў лес, у парк, на паветра, бліжэй да прыроды.

Да паслуг мінчан — парк імя Чалоскінаў, імя Чалоскінаў, імя Перамогі (у раёне шчугінага возера), парк Сталінскага раёна, створаны ў прыгарадным Антонаўскім лесе, Батанічны сад Акадэміі навук БССР, парк імя 30-годдзя БССР, дзіцячы набыльчый опернага тэатра. Тут адпачываючы, асабліва ў цёплых дні, бывае многа.

Найбольш папулярны дзяр парк імя Чалоскінаў. Ён і размяшчаюцца выгада — на галоўнай магістралі горада, а блізкасць Батанічнага саду, гэтыя выгоды — на сто і шмат гэтаму — прывабляе масі, ішчэ больш прывабляе іх аглядаць сатырычныя «юны», зробленыя маскоўскімі мастакамі. Гэтыя «юны», па зместу вострыя і наглядныя, прыцягваюць увагу наведвальнікаў парку. На жаль, такія сатырычныя выстаўкі лосць рэдкія, асабліва сёлет. З'яўляюцца, што да арганізацыі «калей сатыры» не прыцягваюцца беларускія карыкатурысты, якія групуюцца вакол «Вожыка».

Не лепш аформлены і іншыя нашы паркі.

Надаўна з поспехам праішоў Тыдзень Беларускага вывучаючага мастацтва. Ён прыцягнуў шырокую увагу нашай грамадскасці. Але чамусьці нават у буйнейшых парках горада гэты цікавы тыдзень творага паказу работ нашых жывапісцаў, скульптараў, графікаў не знайшоў свайго адлюстравання. Гэты недахоп трэба ўлічыць у будучым.

У мінулыя гады і цяпер у парках Мінска ўсё часцей пачалі наладжваць канцэрты сімфанічнай музыкі. Гэта вельмі добра. Напрыклад, толькі сёлет адбудзецца больш 20 канцэртаў нашых лепшых творчых калектываў. Мінчане з ахвотай наведваюць гэтыя канцэрты. Але не так проста выстаўляць дзве галіны на нагах, слухаючы музыку. Зялёны тэатр у парку імя Горкага

ДРУГІ МАСКОўСКІ

Днямі ў Маскве адбылася прэс-канферэнцыя, на якой міністр культуры СССР Е. А. Фурцава расказала аб Маскоўскім міжнародным кінатэатры, які адбудзецца ў ліпені. Асобнай з'ява не было; ішла звычайная размова: пытанні і адказы, абмен думкамі.

Міністр культуры з задавальненнем адзначыла, што лік краінаў, у якіх аб'ява быць рэжысёрам — больш пачаўся. Яна назвала і мяркуемыя дэпартаменты — кінатэатр-гігант «Рэсія», які будзе на Пушкінскай плошчы.

Усё яшчэ становіцца праграма конкурсу. Кітай даўле фільмы «Сям'я рэвалюцыянера», ГДР — карціну «Прафесар Мамлока», Польшча — «Горад загніе гэтай вясной», ЧССР — фільм «Нячыны гасці», Вялікабрытанія — «Працяг Аскара Уайльда», Філіпіны — камедыя «Скандал у жаночай гімназіі», ААН выступіць у фільмах «Міжнародны атам», «Натуральна», журналіст вельмі цікавіцца, які твор пакажа Савецкі Саюз. «Чыстае леба?» Е. А. Фурцава сказала, што карціна Чухрая — сродна кадылятаў, але ёсць і іншыя фільмы. На якім будзе вырашана спыніцца — высветліцца хутка. Невядома толькі, на жаль, планы ЗША, Францыі, Італіі.

Е. А. Фурцава расказала таксама пра сваю нядаўнюю паездку ў Францыю, пра ўражанні ад Канскага фестывалю. У прыватнасці, яна запрасіла там на Маскоўскі фестываль Софі Ларэ, Сімона Сінбэра, Іва Мантана.

А потым прадставілі нам друку былое заданне: пытанне: каб гэты рэйс запытаў? Супрацоўнікі кінамастатства ў адказ Марыса Шываль і Феранзія. «Мы будзем рады запрасіць іх», — сказала Е. А. Фурцава, — але прасім вас саздэінаць, каб запрашэнне было прынята. Аб'яваеце?» Журналіст абяцаў.

Міністр культуры звярнула увагу на асобную мэта фестывалю: каб больш было фільмаў з большага ліку краін, каб як мага больш творчых работнікаў сабралася ў Маскве. Гэта дапаможа справе міру, узаемааруменню, дапаможа вырашыць складаныя праблемы сучаснасці.

Справаздачна-выбарны партыйны сход пісьменнікаў

Днямі адбыўся справаздачна-выбарны сход партыйнай арганізацыі Писменнікаў БССР. Са справаздачна-выбарным выступіў І. Грамовіч. Аб заданых пісьменніку ў падрыхтоўцы да XXII з'езду КПСС, аб творчай і выхавальнай рабоце камуністаў гаварылі ўспрачак А. Міронаў, К. Кірэнка, М. Аляксееў, Р. Сабаленка, М. Хвельорыч, І. Клас, І. Шамякін, П. Броўка. Абраны новы склад партыйнага бюро. У яго ўвайшлі П. Броўка, В. Вітка, І. Грамовіч (сакратар), А. Кулакоўскі, А. Максімаў, П. Панчанка, Г. Папоў, Н. Пашкевіч, А. Русеўскі.

Сход выбрав даўгатаў на раённую партыйную канферэнцыю.

БОЛЕЙ ДОБРЫХ КНИГ ВЕСЦЫ

Адказнась за распаўсюджванне кніг у вёсцы ўскладзена на спажывецкую кааперацыю. За апошнія тры гады сельская кніганаддзельная сетка прыкметна расшырылася: пабудавана каля 50 новых кніжных магазінаў і культургаў. 150 кнігарняў працуюць без пралаўка. У многіх сельгасках адкрыты і добра працуюць аддзелы кнігі. Усё гэта дало магчымасць павялічыць рэалізацыю кніг на вёсцы.

Аднак узровень работы спажывецкай кааперацыі па распаўсюджванню літаратуры яшчэ далёка не адпавядае тым патрабаванням, якія пастаўлены найш партыйнай перад кніганаддзельнага работнікамі. У першым квартале гэтага года сельскія кааператывы прадалі на 135,7 тыс. рублёў менш, чым у мінулым годзе за гэты ж час. Толькі на 61 працэнт выканана планаванае заданне ў красавіку.

Нездавальняюча працуе кніганаддзельная сетка Мінска і Гродзенскага абласпажысаюзаў. Капільскім, Мядзельскім, Лагойскім, Любавіцкім райспажысаюзам напрыхідаў у лютым было прададзена кніг толькі на 500-600 рублёў пры плане 4-3 тыс. рублёў.

Якія ж прычыны перападкажваюць паспяховаму распаўсюджванню кнігі?

Адной з прычын нездавальняючага разгортвання кніжнага гандлю на вёсцы з'яўляецца тое, што магазіны часта заказваюць кнігу без уліку попыту пакупнікоў, зыходзячы галоўным чынам з камерцыйных меркаванняў. Палітычная і сельскагаспадарчая літаратура, мастацкія творы савецкіх пісьменнікаў прапанадуюцца слаба.

У сельскай гандлёвай сетцы наглядзецца неадно папярэдняе сельскагаспадарчых выданняў, навінак літаратуры. Восем некалькіх прыклады. Не так даўно ў рэспубліцы праводзіўся двухмесячны канцэртны і распаўсюджвання сельскагаспадарчай літаратуры. У гэты час прыкметна павялічыўся попыт на кнігі аб перадавым вопыце. Але, на жаль, амаль усюды ў сельскай кніганаддзельнай сетцы не было дастаткова колькасці кніг і брашулет аб вопыце лепшых кукурузаводаў, буракаводаў, жывёлаводаў, даяраў. Гэта вынік таго, што райспажысаюзам і абласпажысаюзам заказваюць такой літаратуры вельмі мала, не дамагаюцца прапанаваць яе да шырокага пакупніцка. Яна ў асноўным асядае ў кніжных магазінах раённых цэнтраў і культургаў. Не наладжана рэгулярна завоз кніг непасрэдна ў гандлёвую сетку, якая размяшчаецца на тэрыторыях калгасаў, саўгасаў. У Тульгавіцкім і Залескім сельна Хойніцкай, Патоцкім сельна Біразінскага райспажысаюзаў і ішчэ іншых кнігі завозаюць у гандлёвую сетку не больш двух разоў у год.

У радзе выпадкаў за агульнымі паказчыкамі толькі сур'ёзна неадыхаюць у рабоце сельскія кааператывы. Восем характэрныя прыклады. Брэсцкі абласпажысаюз неаднаразова ставіўся ў прыклад, які адзіны з лепшых па арганізацыі кніжнага гандлю на вёсцы. Чуюся пахвала імя і на семінары, якія праводзіў на вёсцы ў Бельяпскае. Аднак справы тут абстаіць далёка не так, каб за іх вольна хваліць. Заданне чатырох месцаў па рэалізацыі кніг неадыхаюча больш чым на 31 тысячу рублёў. Многія магазіны працягваюць дрэнна, работнікі прылажваю не імкнучыся задовольніць попыт калгаснікаў на наведзёную літаратуру.

Луінецкі райспажысаюз, напрыклад, гадзое заданне ў мінулым годзе выканаў толькі на 86,2 працэнта, а план першага квартала гэтага года — на 66,7 працэнта. На тэрыторыі калгаса «Перамога» ў вёсцы Шаха размяшчаюся сярэдняя школа, санаторый, рыбгас, сельская бальніца і чыгуначная станцыя. Ёсць вялікі попыт на кнігу, а гандлюючы літаратурай

культуры.

Дрэнная арганізацыя кніжнага гандлю на вёсцы і адсутнасць неабходнага кіраўніцтва гэтай справай прыводзіць да таго, што на складах і ў магазінах скапіліся вельміныя запасы неэралізаванай літаратуры. У гандлёвай сетцы спажывецкай кааперацыі ліжыць кніг больш чым на 69 тысяч рублёў, што значна перавышае нарматыўныя паказчыкі.

Спажывецкая кааперацыя не вырашае і такую важную задачу, як рэалізацыя кніжнага гандлю некалькіх у калгасах, саўгасах, арганізацыя продажаў літаратуры ў брыгадах, на фермах. Побат у развіццё сеткі кнігарняў, кіёскаў і павільнаў у буйных населеных пунктах, трэба шыроў укараніць разнавыя кніжны гандаль у далёкіх кнігах, дзе няма магазінаў.

Неабходна ўсё зрабіць для таго, каб датарынава выкананне план таварыства па кнізе, павысіць культуру абслугоўвання пакупнікоў.

І. АЛЕКСЯЕВІЧ.

Інструктар аддзела прапаганды і агітацыі ЦК КПБ.

ВЫ ПРЫЙШЛІ У ПАРК...

У брэсцкім летнім парку «Першае мая» калектыв мастацкай самадзейнасці Брэсцкага раёна выступілі са справаздачным канцэртам. Гледзачам была прадэманстравана разнастайная праграма, у якую ўвайшлі мастацкае чытанне, вакальныя музычныя і харэаграфічныя нумары. Адабрэненне гледзачоў выклікала выкананне Прыбораўскага і Дамахоўскага харавых калектываў. Хоры праспявалі песню самадзейнага кампазітара Шутава «Слоўца ў Маладзечна: «Хваліцеся, каб ведаць, ці ёсць у вас паштоў-пасылкіны аддзель, праз які адрабляюцца паліснкі іншагароднім пакупнікам. Калі няма, дык ці не магілі б вы ў парадку выключэння даць распараджэнне аб высылцы накладной платэй за паштоў на наступныя тры тры дні. А дэлей ідзе іх пералік: Інструментальныя п'есы: Шапэна, Вяняўскага, Чацвёртага, Пятая і Шостая сімфонія Чайкоўскага, скарпіны канцэрт Паганіні, Другая расподня Міста і г. д.

ГРАМПЛАСЦІНКА І НАПЛАСТАВАННІ НА ЁЙ

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

Што ж людзям застаецца рабіць у такіх выпадках? Адыдуць у Мінск, другія дастойна прасіць у п'яных гандлёвых артыстаў стаяць, каб ты выслалі патронныя тры тры грамзаводу. Вось якое пісьмо прыйшло аднойчы ў Дом грампласцінаў. У ім было так: «Хваліцеся, каб ведаць, ці ёсць у вас паштоў-пасылкіны аддзель, праз які адрабляюцца паліснкі іншагароднім пакупнікам. Калі няма, дык ці не магілі б вы ў парадку выключэння даць распараджэнне аб высылцы накладной платэй за паштоў на наступныя тры тры дні. А дэлей ідзе іх пералік: Інструментальныя п'есы: Шапэна, Вяняўскага, Чацвёртага, Пятая і Шостая сімфонія Чайкоўскага, скарпіны канцэрт Паганіні, Другая расподня Міста і г. д.

Прыкладна такія ж пісьмы з запытаннямі на класічны рэпертуар паступілі ад В. Маслава (Віцебск), Н. Волака (Магілёў) і іншых грамадзян. Але на іх прыйшло адказаў. Дома толькі ўдзялілі адказ: «Хваліцеся, каб ведаць, ці ёсць у вас паштоў-пасылкіны аддзель, праз які адрабляюцца паліснкі іншагароднім пакупнікам. Калі няма, дык ці не магілі б вы ў парадку выключэння даць распараджэнне аб высылцы накладной платэй за паштоў на наступныя тры тры дні. А дэлей ідзе іх пералік: Інструментальныя п'есы: Шапэна, Вяняўскага, Чацвёртага, Пятая і Шостая сімфонія Чайкоўскага, скарпіны канцэрт Паганіні, Другая расподня Міста і г. д.

Гэтыя факты гавораць аб тым, што глядзель паліснкінаў ў рэспубліцы паступае велімі дзянь. Гарадскія і мікрабюро ўніверсальных баз разам з магазінамі ўскладняюць да атрымання музычных твораў. А калі яны і закупаюць некаторыя паліснкі, дык толькі з аднымі запісамі лёгкай эстраднай музыкі, якая, на думку прадзеючых, лічыцца найбольш «ходкай» і «прыговай».

Творы ж класікаў і беларускіх аўтараў, лепшыя ўзоры песнянага фальклору ляжаць на складзе, скажам, ад вайц шырокіх мас пакупнікоў. Хочацца прыйсці іх такіх прыймаць супрацоўнікі Дома грампласцінаў, паспрабаваць аднойчы чарговую партыю паліснкінаў Пінскай універсальнай базі Брэсцкага абласпаўсюза і не бачыць у спісах ніводнага заказу на беларускія творы, вырашылі ўсё ж на сваю рызыку паслаць і некаторыя запісы беларускай музыкі. Хутка ім давялося ў гэтым горка расказаць. Праз два тыдні канцэрт у каштоўным грузам прыйшоў у Пінск назад у Мінск. Хіба гэта не абурэнне адносіны гандлёвых работнікаў да распуспаўсюджвання нацыянальных твораў?

Вялікія прэтэнзіі да прадзеючых прад'яўляюць каласныя аматары музыкі. Белкапска, які заклікаў абслугоўваць сельскагаспадарчых пакупнікоў, наогул ігнараве гандаль музычнай прадукцыяй. Летась ён не выбраў са складу фабрыкі дзіцячых цацкі Б1.580 з запілаваных 70.000 паліснкінаў у асноўным з беларускім рэпертуарам. І гэта ў той час, калі ў раённых цэнтрах Беларусі, у каласных дамах культуры адрабляюцца ўсе новыя і новыя ўдзяліцы мастацкага выхавання, музычныя лектары, калі шырокія масы цягнулі да музыкі, імкнуцца расшырыць свой круггляд.

Маладзёўскі, якая жыве дадэка ад канцэртных залаў і опернага тэатра, заўсёды рада паслухаць добрую лекцыю музыкантаў, якіх творчасць выдзяляе кампазітара, і абавязкова з выкапаваннем яго твораў хопіць бы ў грамзапіс. Бо гаварыць пра музыку, не слухаючы не, гэта марна трышчэ час. На жаль ва ўніверсітэтах культуры рэспублікі пакуль што не створаны фанатэкі, дзе былі б прадстаўлены вядомыя оперныя і сімфанічныя

ПРА ПЕРШУЮ КНИГУ ПИСЬМЕННИКА

У першым зборніку маладога празаіка Міколы Гроднева — апошні «Чужая віна» і чатыры апавядання. Герой гэтых твораў — сучасная моладзь, актыўная будаўнік новага. За бацькоўскім парогам пачынаецца іх шлях у жыццё, якое загартоўвае юныя сэрцы, нараджае ў іх сілу, веру ў будучыню.

Вось апавяданне «Дружба». Яно сведчыць, што аўтар кінуў — здолены прызак, удумлівы лазіральнік.

Галоўны герой апавядання — Карней, валазны, шыры малады чалавек, які ўжо шмат перажыў і лабіваў за тры гады самастойнай працы ў школе. Калі арганізаванае калгас, у Карнея стралялі кулі і абрэза. Жыццёвыя нягоды загартавалі хлопца, навука ж яго разбярэла ў людзях. Хай даўно закончыў Інстытут, але Карней верны студэнцкай дружбе. І калі ён даваўся, што ў суседняй вёсцы працуе завукам школы Міхась Несцяроўскі, то ідзе за некалькі кіламетраў у суседзі, каб сустрэцца з былым сябрам. Яны былі дружкамі, жылі ў адным інтэрнаце пакоі. Карней і Міхась захапіліся ў аду дзіцячыню Галю. Аднак Галю выбрала Міхаса.

Пасля сканчэння Інстытута дружба іх раз'ехалася ў розныя мясціны працаваць. Карней не разгадаў унутранай хітасці свайго дружка, і толькі сустрэча праз тры гады адкрыла яму вочы. У Несцяроўскім ён убачыў закончанага абыякавага. Скупы, але трапіны перада аўтарам Карней і Кастусь, калі яны вяртаюцца ад Несцяроўскага: «Яны ішлі шха, не спяшаючыся, залумялі, як звычайна ідуць пасля пахавання лепшага сябра».

Звычайную гісторыю адносіны двух маладых людзей аўтар з'яўляе ўзнікненне да мастацкага гучання. Выкрыццё Несцяроўскага — гэта не пасіўнае абурэнне агідаўнаю мяшчанскай душой, а перасцярога тым маладым людзям, якіх яшчэ часам цягне ў абліччы мяшчанства і абыякавасці. Цікава, што нават «онкава» былі сябра Карнея змянілі непасрэдна, «яшчэ» ў парог Карней звярнуў увагу на іграку ў чорным кажусе, у чорнай шапцы, у чорнай куртцы. Наўрадзі Міхась? У Інстытуте ён акупіраў не на сёлі. А таўра Круты, азылы, самаздадзены...

Чарства, бяздушнасць Несцяроўскага даволі ярка паказаны ў заключным кароткім дыялогу Карнея і Міхаса. На запятанне Карнея, чаму той кінуў Галю, Міхась шчыльна заяўляе: «Г-о-о... Як жа я мог з ёю ажаніцца, калі яна паехала на работу чужарная».

— Галія чужарная? — гэтыя словы нібы прароклілі наскрозь Карнея, і ён падаўся: «Што ты балохасты?»

— Тое, што чуеш... — Чужарная, Галія чужарная? Дык яна ж ад цёбе чужарная! — Акуль я ведаў? А можа, ад цябе, — спакойна адказаў Несцяроўскі. — Ты ж таксама да яе хадзіў.

— Гадзюка ты! — Карней усяхарпіў з ложка і падаў будзіць Кастуся.

Апавяданне «Дружба» — адно з лепшых у зборніку па кампазіцыйнай завершанасці, сюжэтай арганізаванасці, глыбінні псіхалагічнай, характэрнага герою. Письменник выяўляе тут уменне глыбока зазірнуць у патаемныя куткі чалавечага сэрца.

Не застаўся чыты абыякавым і калі прачытае апавяданне «Галічка» і «Запозная крыўда».

Г. ЗАГАРОДНІ.

3 кінакамерай па рэспубліцы

Грыбок біямішану — выдатны стимулятар росту. На Мірскім міжкалгасным заводзе кармавыя антыбіётыкаў з грыбка робяць каштоўную пажыўную масу — біяміш. Ужо многія гаспадаркі пераказаліся ў яго цудоўных уласцівасцях. Прый дабудулі біямішану ў раённым сьвіні прыбаўляюць у вазе за суткі дадаткова на 30 грамаў.

Аб гэтым і расказана ў першым сюжэце кіначасопіса «Савецкая Беларусь» № 14, які падаў дэманстрацыю на экранх рэспублікі. З наступнага кінакадра глядзачы даведваюцца аб праніжэнне сучаснага кіначасопіса паказанні спарціўцаў 75 найбольшых гімнастаў краіны, якіх прахадзілі наўдана ў Мінскім Палацы спорту працоўных рэзерваў, і таварыскі матч па футболе на мінскім стадыёне «Дынама» паміж камандамі «Палонія» (Польшча) і «Беларусь» (Мінск).

У заключэнне кіначасопіса паказаны спарціўцы 75 найбольшых гімнастаў краіны, якіх прахадзілі наўдана ў Мінскім Палацы спорту працоўных рэзерваў, і таварыскі матч па футболе на мінскім стадыёне «Дынама» паміж камандамі «Палонія» (Польшча) і «Беларусь» (Мінск).

Асобны сюжэт прысвечан ушанаванню паміж герояў, якіх ад-

далі ў гады Вялікай Айчыннай вайны сваё жыццё ў імя светлай будучыні.

Далей у кіначасопісе апавядаецца аб новай прадукцыі Магілёўскага завода жалезабетонных вырабаў, аб дружбе рабочых нямецкага горада Рула і мінскіх станкабудуальнікаў завода імя Кірава.

З цікавасцю будуць прагледжаны кінакадры аб міжгароднім тэлефоне-аўтамаце, а таксама кінакадры, якіх зняў гледзачоў з дыпломнымі работамі выпускнікоў Мінскага тэатральна-мастацкага інстытута.

У заключэнне кіначасопіса паказаны спарціўцы 75 найбольшых гімнастаў краіны, якіх прахадзілі наўдана ў Мінскім Палацы спорту працоўных рэзерваў, і таварыскі матч па футболе на мінскім стадыёне «Дынама» паміж камандамі «Палонія» (Польшча) і «Беларусь» (Мінск).

Не застаўся чыты абыякавым і калі прачытае апавяданне «Галічка» і «Запозная крыўда».

Г. ЗАГАРОДНІ.

На здымку: І. Мельнічук рысцее апаратуру да сямсё.

Фота А. БЛЯХЕРА.

ЖАНФЛІКТЫ жыццёвыя і штучныя

Улада энжынерна-машынабудавальніцкага аўтару рэальна малявае партреты сваіх герояў. У апавяданнях сустракаюцца цікавыя параніжы, дэталі з сатырычным або гумарыстычным адценнем.

Відань, што аўтар някеска валодае жывой народнай мовай. І ўсё ж ён не ўбаротся ад шэрых, вышліх слоў, газетных штампав, узніклых напісальных сказаў.

Апавяданне «Адрачэнне» слабейшае па мастацкіх вартасцях за іншыя: у ім аўтару не ўдалося выявіць вярхоўнай сутнасці баптызму, паказаць яго школьнасць. На старонцы 132 гэтага твора чытаем: «І чым больш маляваўся Таня, тым мацней тугая пільга чармашаста душыла не горла, адбірала права на радасць».

Кожны згодзіцца, што гэта зусім не па-мастацку сказана. А вось яшчэ: «Не, ты, Таня, не такая, як усе. З табою разам і ў люты мороз і ў шалёную зялёну ішч хачацца». Так ніколі не скажа малады хлопец, які захахаўся, не толькі дзіцячыне, але і сам сабе.

Іншы раз замест таго, каб звярнуць у глыбіню душы чалавека, паказваць самыя вострыя моманты псіхалагічнага жыцця героя, аўтар звартаецца да звычайнай апісальнасці, бярэ тое, што «ляжыць зверху». Тады ўжо не верыш таму, у чым ён любіць пераказвацца. Як уладзецца, Таня рабіла тое, што і ўсе. Але ёй абрыдла, надалучыла. Хачелася крыкнуць: «Хопіцца!» Ды побач маці і Хімка, захлабаваныя да неспраможнасці, мармыталі свае малітвы.

І ўжо зусім непрыемнае ўражанне пакідае апавесць «Чужая віна». Чытаючы не ўсёчасчас адчуваеш даўгават пачуццё. На некаторы час апавесць захапіла, хаваюць. Але потым перастае верыць у шчырасць аўтара і ўрэшце пераконваецца, што ў аснову апавесці пакладзены штучны, нежыццёвы канфілікт. Ён не вынікае з логікі ўзаемаадносінаў герояў, не мае пад сабой псіхалагічнага грунту.

Прыехаў у РТС новы інжынер, а што ён прынес з сабой, што

змнілася з яго прыходам у жыццё вялікага калектыву механізатараў — пра гэта не даведзена чытаць. Дзеянства Паўла як галоўнага інжынера засланецца выдатковымі эпізодамі рамонтна-трактарнага аднаго і таго ж калгаса, дзе працуе Віктар Гаркуша.

Мог бы атрымацца больш цікавыя вобразы Маши. Барацьба ж Маши як арганізма за культуру земляробства абмяжоўваецца канфіліктамі са старэйшым калгасам Чарадой, які не паклапаціўся заважыць свечасова ў калгас салет-ру.

Улада паказваў аўтар шод у калгасе «Сейбіт». Старэйшы калгас Чарада падлаваў у сатырычным плане. Дзеянства гэтага самамура, базіліаў, пуставазна справядліва і сурова асуджана ўсім калгаснікам. Аднак ніяк неўла дзіцячы сюжэтыны ход, калі Чарада зноў застаўся кіраваннем гаспадаркай, нейкай аўтарскай арыгінальнасцю. Гэта палобна больш на здык з'яўляецца, а абурэннем выказаных слоў у аднас Чарады радавымі калгаснікам Лаворам і Мамай.

Наогул апавесць носіць на сабе сляды паспешлівасці, недапрацаванасці. Калі ў апавяданнях М. Гроднева адчуваецца праца над словам, та пр апавесць гэтага не скажам. У ёй сустракаюцца аднастайныя апісанні: «Паўла алек гэты дакор», «Гэта нібы на жыжову разанула Паўла», «Гэтыя словы, як па жыжову, разанулі Віктара», «Гэта Паўла быццам абавярыла» і г. д.

Вось тут і «газетныя» скажам: «Зраўналі яго намятанні працаваць жа мага лепш»; «Пачаўся рамонт тэхнікі — ад інжынера залежыць азданжэнне ў рабоце ўсёго калектыву механізатараў»; «І прыгожасці»; «Баяніст на лавачцы пазнаўчанаку раскідваў баі, і ў віхры вальса закружыліся пары».

Безумоўна, ёсць у апавесці і асобныя добрыя мясціны, якія чытаюцца з цікавасцю, у якіх відзі назіральнасць аўтара, але ў цэлым яна слабая і не пакідае таго ўражання, якое робяць апавяданні.

Л. ФАДЗЕЕВ.

ЖЫВЫЯ ФАРБЫ ПРЫРОДЫ

Першая пазытычная кніга — гэта аўтару заўсёды маленькая «выбарка». І яна важная, каб у аўтара пры першых кроках былі і паграбавальны выдзелі рэзэнэнт, які б не рабіў сідка на маладосць, і чылі рэдактар, які верыў бы ў гэту пазытычную маладосць.

У кніжкі «Сонечныя дожджы» І. Сіпакова ўсё гэта было. І мне здаецца, кожны, хто не прачытае, адчуе свежасць першых шчодрых кроплёў пазізі.

Шмат дажджоў і ліўняў даўно бачыць і чытаў нашаму чытачу ў вершах, але па-споймоу краіна спорыць «сонечныя дожджы» Івана Сіпакова, — з вясёлым званам у адыры; дожджы, ад якога бунуць ільны.

Не падаўся... Спорны, шчодры. Зерабунуў па промнях коса, Заварнуў са стрэх у адыры. На дварэ абмну калёсы.

Пастаўляючы націк кветкі — Хоцучы піць пасля спякоты. А ільну ўзялі наўсёскі — У ліўні млыночы з ахвотай.

Гэтыя радкі ўражваюць маляўнічай дакладнасцю. Здаецца, бачыш спорны летні дождж, адчуваеш, як пасвіжэла пасля яго. Верш краінае яркім, свежым успрыманням навакольнага.

Лепшыя творы Сіпакова багатыя на малюнак, фарбу, гукапіс. З нямногіх радкоў часам перадавацца паўстае пазытычная выразная жарына.

Вось верш «Хітрая вясень». Птушкі, збіраючыся ў чародкі, абмяркоўваюць «выраю сумныя планы».

Час, напэўна, яшчэ — лапкі журужам скалоў. Па лістах дм па пнях дождж бубніць неспіхана.

Аўтару даволі гэтых скупых шчыроў, каб мы спрадзілі ўбачылі, адчулі, што лета прайшло.

Толькі хітрая вясень не хоча застацца ў палях апусцелых без шчыбету птушак.

І яна для падману бярэцца за працу — Лісце з дрэў абтрасае і паломіла тушыць.

Павуцінай іржэўнік замотвае колкі І дажджамі мякчыць пачынае дарогу, — Можна, птушкі пабудуць з ёю хоць колькі, Можна, ёй заручыцца з дажджом дапамогуць.

Паглядзіце, як добра адолеў у гэтым вершы малады паэт падгледзець, адчуць, усхвалявана «растудмачыць» неспакой і клопат задуманай вясені, якой так хочацца адлігнуць хвіліну цяжкай рэстані з пастам.

І гэта не проста адухоўленая, «персифікаваная» вясень; у вершы Сіпакова няма «аголенасці прыёму». Твор эмацыянальна запалена, палоніць нас, бо ў ім б'юцца жывыя інтанацыі, за радкімі ўгавяджана чалавек, чулы да тонкіх праў прыроды.

Тое, што ў нас звычайна называецца словам «лейжыя», загаварыла, навоўнілася звестам, павуціла ў сваёй чалавечай аспрэдкаванасці. Кожная рэч, расліна ў лепшых вершах паэта мае свой «хлопач», свой «заятак». Вось як, убачушы наваліўшую хмару, у прадчуванні бяды хваляюцца, перажываюць «жыхары» полі:

маўленне. Чаму не выкарыстоўваць усё багатае пазізі, створаць чалавечым?

Як прымяна, што малады паэт, выходзячы ў далёкую пазытычную дарогу, не пурчае гэтага багата, спрабуе ўзяць яго ў свой верш і прытэм не без поспеху.

Вядома, заважыць гэтыя ў маладосці пазытычныя ільны, але паслухайце:

Калі туманы ўзбюх Зноў пабудуць з ільнымі І, прапачуць за нощ, Росы закол пакуцця, — Спорна косіць коса.

Калі адат'е прамень Квасу з касовай кварты, І ветрык за цэлы дзень З небз прагоніць жмэркі, — Добра сохне трава...

Захалючыся назіральнасцю аўтара («Калі адат'е прамень квасу з касовай кварты», не можам не звярнуць увагі на ёмістасць і дакладнасць формы гэтага верша, на тое, як свабодна, расказана гучыць апошняя радкі ў строфах, не заважана рыфма, набыццё асаблівую сэнсую заважасць, беручы на сябе заважасць падтэксту.

Хай прабыць чытаць за часты вытрымкі з аверша, але мае хваласць, каб ён пасля натакаў узбў у рукі першую кнігу Івана Сіпакова. І хай не распароўвацца ён, калі сустрае і слабая творы, як «Бачышчынна», «Зубраўны», «Ласі ў Гомаляскім парку» і іншы. Не ўсё заважана натакаў у лепшых вершах. Калі чытаеш, скажам, твор «Перад сьвятанем на будоўлі»:

Бух! Шух! Шух! Шух! Ноч ад ранку ўшхаке вікурай, То зачэпці за сценку кайша, То націшча на новы падмурок,

то, адначасова тут канкрэтызацыі і рэалісцызма бачыцца пазытычна, калі чытаеш, натакаў узбў у рукі першую кнігу Івана Сіпакова. І хай не распароўвацца ён, калі сустрае і слабая творы, як «Бачышчынна», «Зубраўны», «Ласі ў Гомаляскім парку» і іншы. Не ўсё заважана натакаў у лепшых вершах. Калі чытаеш, скажам, твор «Перад сьвятанем на будоўлі»:

Бух! Шух! Шух! Шух! Ноч ад ранку ўшхаке вікурай, То зачэпці за сценку кайша, То націшча на новы падмурок,

то, адначасова тут канкрэтызацыі і рэалісцызма бачыцца пазытычна, калі чытаеш, натакаў узбў у рукі першую кнігу Івана Сіпакова. І хай не распароўвацца ён, калі сустрае і слабая творы, як «Бачышчынна», «Зубраўны», «Ласі ў Гомаляскім парку» і іншы. Не ўсё заважана натакаў у лепшых вершах. Калі чытаеш, скажам, твор «Перад сьвятанем на будоўлі»:

Бух! Шух! Шух! Шух! Ноч ад ранку ўшхаке вікурай, То зачэпці за сценку кайша, То націшча на новы падмурок,

то, адначасова тут канкрэтызацыі і рэалісцызма бачыцца пазытычна, калі чытаеш, натакаў узбў у рукі першую кнігу Івана Сіпакова. І хай не распароўвацца ён, калі сустрае і слабая творы, як «Бачышчынна», «Зубраўны», «Ласі ў Гомаляскім парку» і іншы. Не ўсё заважана натакаў у лепшых вершах. Калі чытаеш, скажам, твор «Перад сьвятанем на будоўлі»:

Бух! Шух! Шух! Шух! Ноч ад ранку ўшхаке вікурай, То зачэпці за сценку кайша, То націшча на новы падмурок,

то, адначасова тут канкрэтызацыі і рэалісцызма бачыцца пазытычна, калі чытаеш, натакаў узбў у рукі першую кнігу Івана Сіпакова. І хай не распароўвацца ён, калі сустрае і слабая творы, як «Бачышчынна», «Зубраўны», «Ласі ў Гомаляскім парку» і іншы. Не ўсё заважана натакаў у лепшых вершах. Калі чытаеш, скажам, твор «Перад сьвятанем на будоўлі»:

Бух! Шух! Шух! Шух! Ноч ад ранку ўшхаке вікурай, То зачэпці за сценку кайша, То націшча на новы падмурок,

то, адначасова тут канкрэтызацыі і рэалісцызма бачыцца пазытычна, калі чытаеш, натакаў узбў у рукі першую кнігу Івана Сіпакова. І хай не распароўвацца ён, калі сустрае і слабая творы, як «Бачышчынна», «Зубраўны», «Ласі ў Гомаляскім парку» і іншы. Не ўсё заважана натакаў у лепшых вершах. Калі чытаеш, скажам, твор «Перад сьвятанем на будоўлі»:

Бух! Шух! Шух! Шух! Ноч ад ранку ўшхаке вікурай, То зачэпці за сценку кайша, То націшча на новы падмурок,

то, адначасова тут канкрэтызацыі і рэалісцызма бачыцца пазытычна, калі чытаеш, натакаў узбў у рукі першую кнігу Івана Сіпакова. І хай не распароўвацца ён, калі сустрае і слабая творы, як «Бачышчынна», «Зубраўны», «Ласі ў Гомаляскім парку» і іншы. Не ўсё заважана натакаў у лепшых вершах. Калі чытаеш, скажам, твор «Перад сьвятанем на будоўлі»:

Бух! Шух! Шух! Шух! Ноч ад ранку ўшхаке вікурай, То зачэпці за сценку кайша, То націшча на новы падмурок,

